

Balla Zsófia

B U D A T E S T

Ha Budapestnek válla lenne,
szőrös melle,
odafúrnám a fejem: hja, de jó
itt lenni – suttognám.
Pestikém, Budácskám! –
fészkelődnék
gesztenyefák és hullott eprek,
morzsás levegő közeiben.
Ó, te, sóhajtnék
fagylalttól mázasan.
Pestecském, húskám.
Mindent mondanék neki.

*

Most elutazom Pestre luftballonnak.
Most zászlótkardot bevonnak és
kivonnak,
a tajtékszürke város öt perccel föld
felett,
röptet remegő zajban.

Vonul a város, fény sorok csapnak át
a partokon, nem sürget az este, föltelik:
beszélgetéshez két jó barát, kilátás,
vissza,
sötétkék ősz, párás taxiablak,
Nachklänge aus dem Theater
(Schumann),
tekintet lecsavarva, ki ne csapjon

az estipesti partra. A vándor megpihen.
Lelkét egy cérna tartja.

Kedves barátom! ülünk,
most is, a Japán Kávéházban.
Kint este van, november,
Andrássy út, hezitáló
fákkal, kirakat tükrén látom,
levél szitál a fáradt
zajfüstös üvegre,
arcunkra, szemre, kékfény.

*

Már belátom, nem jobb sehol, sosem.
Rángat értékközömbösen a dodgem.
Gesztust, mondatot nem töröl semmi
már.
Valóság üli a kemény láthatárt.

A szobában lassan rakom a tárgyakat.
Egy csésze, pohár, kanál. Egy szék,
egy asztal.
Hanglemez, két lap, arckép, vállak.
Dühvel és sodrón. Szerelmes állat.
Szavak közt fészkelősz, polihisztoár.

*

Pestem, Önnek előnye van.
Zöld a metafor.